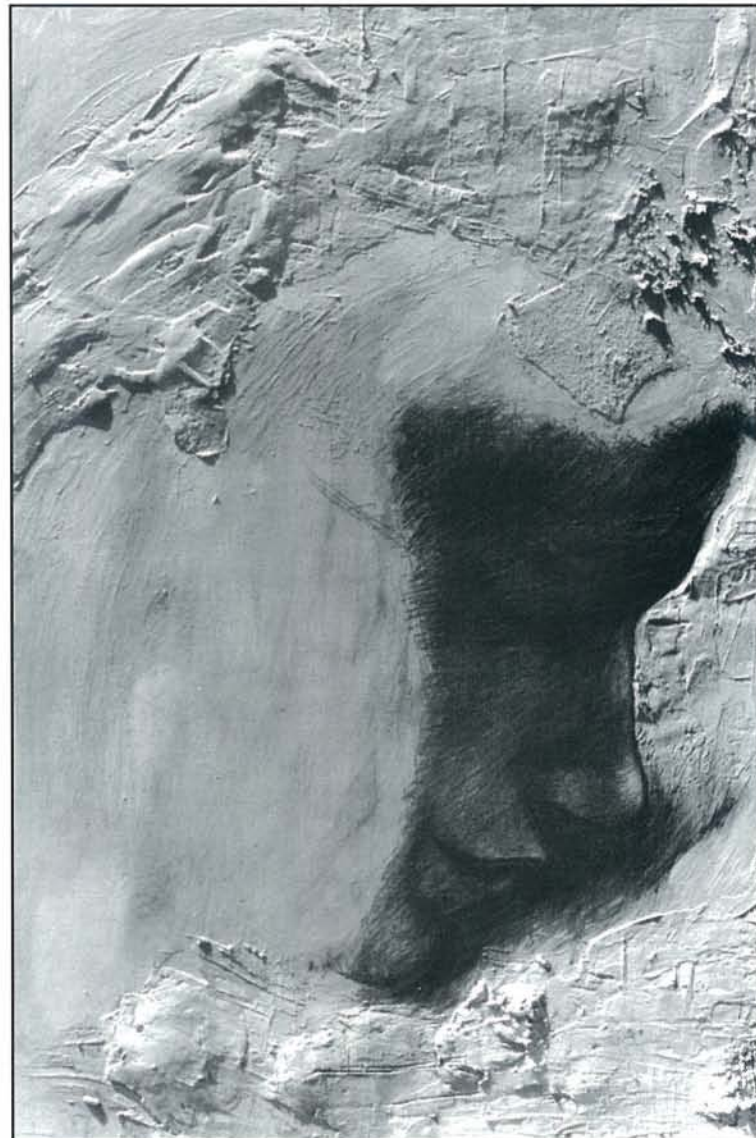

מחווה

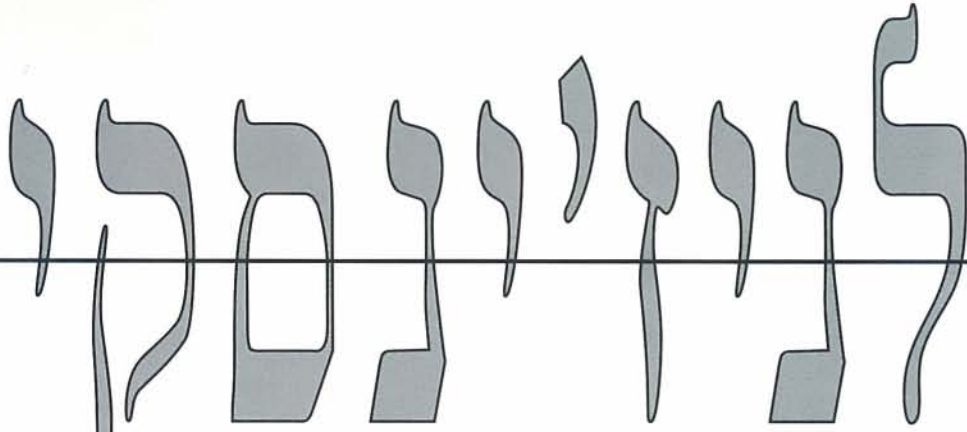
בסוף חודש אוקטובר נפתחה בספרייה למחול שבבית אריאלה בתל-אביב תערוכת תמונות, שכולן מחווה לרקדן הרוסי הגדול, ואסלב ניז'ינסקי. אלה עבודותיו של שי עבאדי, רקדן וצייר - וגם מספרני הספרייה למחול.

למרות שבבאלט החצרוני הרוסי היו בראשית המאה ה-20 רקדנים-גברים מצוינים לא מעטים, בכל זאת היה זה ניז'ינסקי שהחזיר לגבר בבאלט את מקומו הראוי. לכן זה טבעי, שצייר שהוא גם רקדן, נמשך לעסוק בוואריאציות ובפיתוח תצלומים ורישומים של הרקדן הדגול. זה מחווה במלוא מובן המלה.

בהתכנסות החגיגית של פתיחת התערוכה, רקדו לפני המוזמנים מיקי חומה ועמנואל גת, וראדו קלאפר הרצה על הרקדן הרוסי המפורסם יותר מכל רקדן אחר בן זמנו, בהעניקו לאירוע פן נוסף, היסטורי ועכשווי כאחד.

מקום הגבר בבאלט הקלאסי ותפקידו באמנות תובענית זו עברו גלגולים רבים, מאז היווצרות הבאלט החצרוני בצרפת, במאה

הרקדנית, ולעזור לה לבצע את הסיבובים המהירים שהפכו לסמל המסחרי שלה.

למעשה, רק בשני מרכזים נשמרה מסורת של מחול גברי - בדנמרק, בזכות הכוריאוגרף הגדול אוגוסט בורנונוויל, המסורת נשמרת עד עצם היום הזה ובסנט פטרבורג, מרכז הבאלט החצרוני הצארי.

כשהמרן הגאוני שלו הביא את ואסלב ניז'ינסקי לרקוד בפריס, בשנת 1909, התברר לקהל חובבי הבאלט באירופה המערבית שרקדן גבר יכול להדהים, ולנסוק לפסגות האמנות, ממש כמו הבלרינה האורירית. רקדנים רוסים כנוריב ובארישניקוב הם ממשיכי דרכו של ניז'ינסקי.

ג.מ.

ה-15. תחילה היו דווקא הגברים מרכזה של האמנות שהיתה אז חדשנית. המלך עצמו, לואי ה-14, כונה "מלך השמש" כי בנעוריו רקד באחד הבאלטים המפוארים את תפקיד אל השמש, והוא שייסד את האקדמיה המלכותית לאמנות המחול בפריס בשנת 1661.

עד ראשית המאה ה-19 היו המפורסמים שבאמני הבאלט דווקא גברים, אולם בתקופת הרומנטיקה (המחצית הראשונה של המאה הקודמת) נדחק הרקדן הגבר הצידה, ובלרינה מתעופפת כאחת הפיות, בעזרת נעלי-הבהונות שהומצאו אז, שלטה בכיפת הבאלט הקלאסי. עד כדי כך שהגברים שבחבורה הפכו למין סבלים, שכל תפקידם לשאת בזרועותיהם את

שי עבאדי
"ממציאות
למיטוס"
- ניז'ינסקי

SHAY ABADY: "FROM
REALITY TO MYTH"
- NIJINSKY